

Iertarea

SAlecsandru

“Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Matei 6:15)

Fiți sfinți!-acest imperativ divin
Îmi biciuiește inima pustie
Când cugetul nu mi-e curat, senin,
Și remușcările șuvoaie vin
Pe matca neagră de vinovăție.

Greșelile-mi ca zale zăngănesc
În lanțul vinei, ce mă-ncătușează,
Și-aceste legături mă răscolesc
Dar văd o cale: Tatăl meu ceresc
E Cel ce iartă și eliberează!

Sunt fiu și îndrăznesc, dar mă-nfior
Când bat la poarta îndurării sfinte
Și văd, ah!-văd acolo un zăvor;
Vreau să-l deschid, nu pot, cer ajutor
Strigând: ce este-acest zăvor, Părinte?

Și din Cuvânt răspunsul a venit:
Este zăvorul tău de neiertare;
Privește-n jur la cei ce ți-au greșit
Și care-așteaptă cu un duh mâhnit
Să faci, zâmbind, un pas spre împăcare.

Mă las de-acest mesaj adânc pătruns
Și înțeleg că nu-i de-ajuns ca-n poartă
Să bați, cerând, și să aștepti răspuns,
Căci drumul spre-ndurare e ascuns
Acelor care, neiubind, nu iartă.

Eu vreau să iert!- m-aud din nou strigând,
Să scap de legătura neiertării,
Să văd zăvorul la pământ căzând
Și-apoi, cu pacea-n inimă și-n gând,
Să pot deschide poarta îndurării.

Abia atunci, ca iertător iertat
Care-a primit și-a oferit iubire,
Mulțumitor c-am fost eliberat,
Eu voi trăi în pace îmbrăcat,

Sorbind și respirând neprihănire.

Simion Felix Marțian

(Din volumul „Cărări de lumină”)